

НА ВАРТІ НЕБА

У кімнаті панувала темрява. Вона була такою щільною, що здавалася зробленою з густого тіста. Дівчинка лежала у ліжку й боялася заплющити очі, навіть моргнути було страшно. Вона марно намагалася розгледіти хоч краплину світла. Темрява, наче злодій, захопила кімнату.

Раптом дівчинка не витримала й покликала маму. Їй було соромно, що вона така велика і боїться засинати без світла. Кожного разу вона боролася зі своїми страхами, які все-таки перемагали. Ось

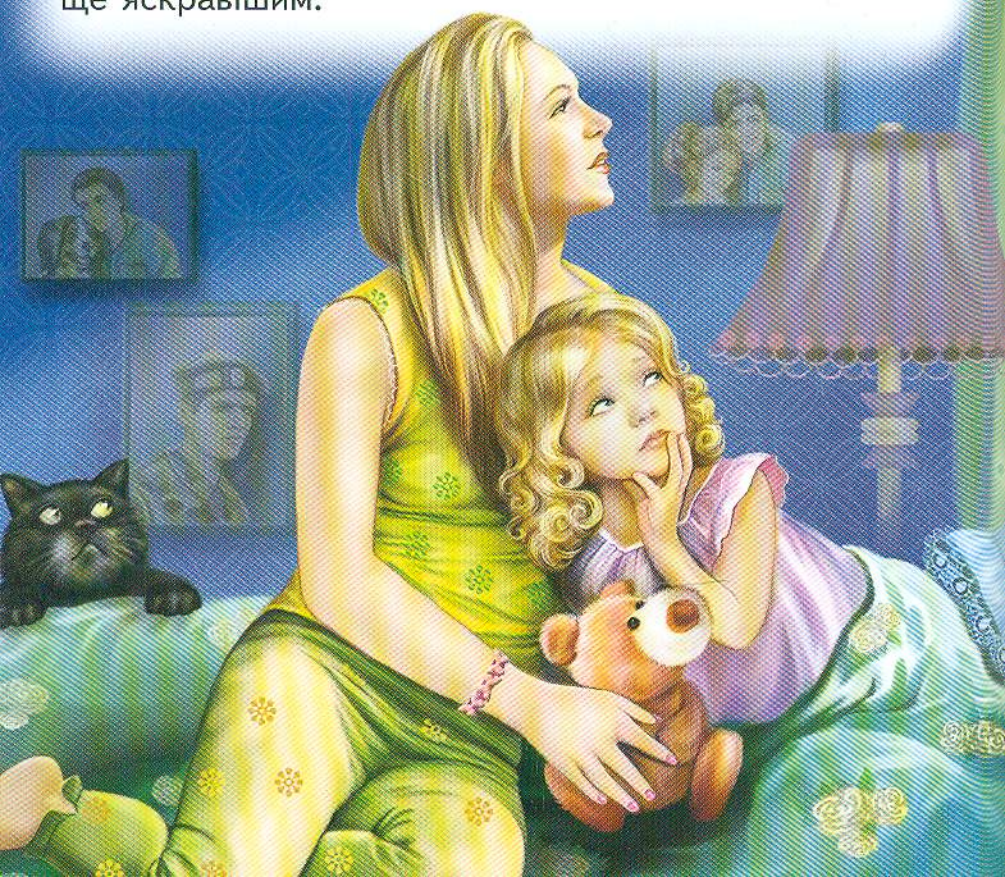
у коридорі почулися кроки. Двері тихенько рипнули й до кімнати зайшла мама. Вона присіла на край ліжка й лагідно провела рукою по волоссю доньки:

— Що трапалося, моя маленька? Знову страхи?

— Так, — ледь чутно вимовила дівчинка. — Мені страшно самій у темряві.

— Та чого ж ти сама?.. — жінка сумно усміхнулася й обійняла доньку. — А як же я? Дивись... — підійшовши до вікна, відсунула штори вбік.

Кімната вмить наповнилася м'яким сріблястим світлом. Зоряне небо було напрочуд яскравим, і дівчинка могла розгледіти дивні небесні візерунки. Срібні вогники раз у раз спалахували, роблячи небо ще яскравішим.

— Так краще? — спитала жінка.

— Так, — усміхнулась дівчинка.

— От і добре... Ці зірки незвичайні й оберігатимуть твій сон.

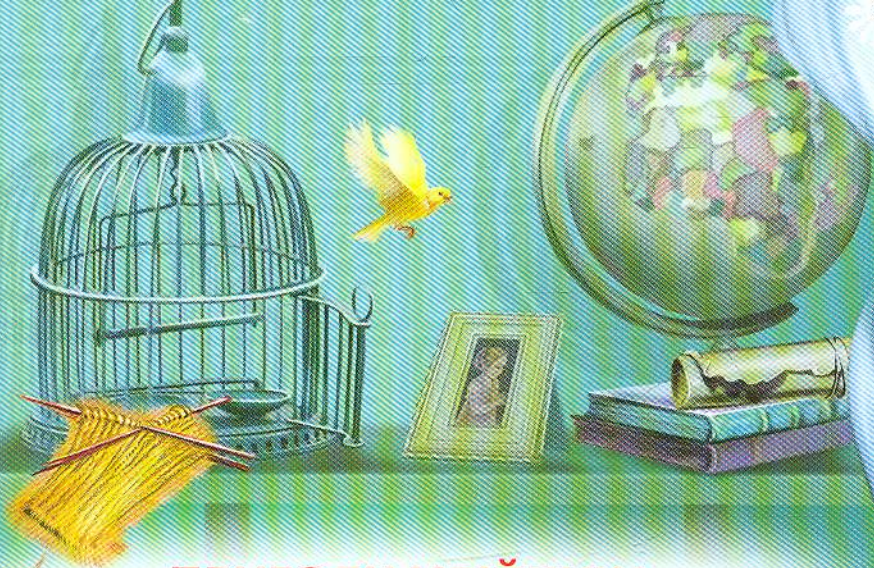
— Чому вони незвичайні? — спантеличено запитала дівчинка.

— Це душі полеглих воїнів... — прошепотіла жінка, дивлячись в очі дитині. — Там, на небі, вони стають зірками і звідти оберігають наш спокій. То їхня довічна варта. Тому не бійся, спи спокійно. Вони на варті й захистять тебе.

— Добре, — заплющивши очі, сказала дівчинка. Коли жінка виходила з кімнати, дитина подивилася з надією і спитала:

— Мамо, а наш тато теж там? Серед зірок?

— Так...

ПРИГОДИ МРІЙНИКА

Сіре небо з похмурим свинцевим відтінком натякало дівчині, що знову буде дощ. Дивлячись на хмари, вона змучено зітхнула: знову те саме... Коли вже щось зміниться? Коли замість цих важких хмар на обрії виднітиметься диво?

Дівчина вже хотіла зачинити вікно, як раптом в її життя ввірвалося щось. Звісно, тоді, коли вона побачила під хмарами величезну повітряну кулю, то гадки не мала про це «щось». Хмари чорніли й опускалися все нижче, між ними вже почали танцювати блискавки. Раптом одна з блискавиць поцілила прямо в кулю.

Від побаченого дівчині перехопило подих. Повітряна куля плавно, але невідворотно падала, покалічена блискавкою. Заціпеніння враз витіснила тривога, у грудях дівчині запекло вогнем, і вона мерщій побігла вперед. Туди, де з неба падала громадина.